

Hof Amsterdam, 14 januari 2020
Nr. ECLI:NL:GHAMS:2020:51

LEVERT ADVIES ADVISEUR OM EIGENRISICODRAGER TE WORDEN EEN BEROEPSFOUT OP?

Een redelijk handelend en redelijk bekwaam adviseur zal zich ervoor moeten inspannen dat de verzekeringsgerelateerde belangen van zijn klant zo veel als mogelijk zijn gewaarborgd. Soms besluit de klant echter om op eigen houtje te gaan handelen en zijn adviseur hier niet van op de hoogte te stellen. Dit loopt niet altijd goed af en kan tot nadelige gevolgen voor de klant leiden. In deze zaak die in hoger beroep aan het Gerechtshof Amsterdam was voorgelegd, speelt de vraag of de adviseur in zo'n geval alsnog voor de door de klant geleden schade moet opdraaien. De casus was als volgt.

IFJ is een uitzendonderneming in onder meer de agrarische-, industrie-, en de bouwsector. Sinds 2009 maakt IFJ gebruik van de diensten van X, haar verzekeringsadviseur. X heeft tezamen met een arbodienstverlener (NLG Werkvermogen) en een gevolmachtigd agent (Drechtsteden Zekerheid) een alles-in-een-product ontwikkeld voor werkegevers. Deze dienstverlening omvat zowel de verzekering als de verzuimregistratie en de arbodienstverlening. In september 2014 is dit product door X in een offerte aan IFJ voorgelegd. De offerte strekt ertoe dat IFJ per 1 januari 2015 eigenrisicodragers voor de Ziektewet wordt. Volgens X is dit voor IFJ aantrekkelijk. Want IFJ is een uitzendonderneming die is ingedeeld in sector 52 van de Belastingdienst. Dergelijke ondernemingen zijn doorgaans hoge Ziektewetpremies verschuldigd, terwijl

het ziekteverzuim in werkelijkheid veel lager kan zijn. X heeft het door IFJ te behalen voordeel in de offerte nader uitgewerkt. In de offerte wordt IFJ erop gewezen dat de keuze om eigenrisicodragers te worden uiterlijk 5 november van dat jaar aan de Belastingdienst doorgegeven moet worden. Nadat de offerte tussen partijen was besproken, heeft IFJ er op 25 september voor gekozen om op het aanbod van X in te gaan. De benodigde documenten zijn door IFJ ondertekend en op 4 november is aan IFJ een dekkingsbevestiging toegestuurd. Op 12 november heeft IFJ aan NLG Werkvermogen laten weten dat zij bezig was met behulp van een eigen externe adviseur een aanvraag in te dienen tot sectorwijziging bij de Belastingdienst. In de weken daarna wordt de sectorwijziging van IFJ door de Belastingdienst doorgevoerd. Op 7 januari 2015 heeft IFJ aan X te kennen gegeven dat zij is ingedeeld in sector 20. IFJ laat weten dat zij ervan zal afzien om eigenrisicodragers te worden omdat dit te duur is. De sectorwijziging leidt er namelijk toe dat er ook een andere Ziektewetpremie zal worden gehanteerd. IFJ laat X weten dat zij zelf de Belastingdienst op de hoogte zal brengen. IFJ wordt er vervolgens op gewezen dat het terugdraaien van het eigenrisicodragerschap pas per 1 juli 2015 kan worden gerealiseerd. In de periode 1 januari tot 1 juli bleef IFJ dus eigenrisicodragers voor de Ziektewet. In augustus 2016 heeft IFJ X aansprakelijk gesteld. IFJ verwijt X de op haar rustende zorgplicht te hebben geschonden en IFJ vordert van X een schadevergoeding. De rechtbank wijst de vorderingen van IFJ integraal af.

In hoger beroep richt IFJ de pijlen onder meer op het door X gegeven advies om – kort gesteld – eigenrisicodragers te worden. Het hof geeft in het arrest het oordeel direct in

de eerste rechtsoverweging. Volgens het hof heeft X met het advies aan IFJ om eigenrisicodragers te worden haar zorgplicht tegenover IFJ niet geschonden. Het hof werkt dit oordeel in de daarop volgende rechtsoverwegingen verder uit. Door het hof wordt het gedrag van X getoetst aan de hand van de maatstaf of X heeft gehandeld in strijd met hetgeen een redelijk handelend en redelijk bekwaam beroepsgenoot in dezelfde omstandigheden zou hebben gedaan. Bij het invullen van deze norm overweegt het hof dat X IFJ in september 2014 wel degelijk had mogen adviseren op de wijze zoals zij dat heeft gedaan. Op dat moment was IFJ immers ingedeeld in sector 52 en de berekeningen van de te realiseren kostenbesparing die X aan IFJ had voorgelegd, zijn door IFJ niet betwist. Het door X gegeven advies levert dus geen schending van de zorgplicht jegens IFJ op. Het hof merkt hierbij op dat IFJ er zelf voor heeft gekozen om met behulp van een eigen adviseur een verzoek tot sectorwijziging in te dienen. IFJ heeft nagelaten om X hierover te informeren. IFJ heeft X pas van de sectorwijziging op de hoogte gesteld ná 5 november 2014, zodat het toen niet meer mogelijk was om het verzoek tot uittreding uit het publieke bestel nog in te trekken. IFJ kan volgens het hof dan ook niet aan X tegenwerpen dat de uittreding niet meer ongedaan gemaakt kon worden. Het hof komt tot de slotsom dat de omstandigheid dat IFJ in de periode van 1 januari tot 1 juli 2015 eigenrisicodragers is geweest niet is toe te schrijven aan enige toerekenbare tekortkoming van X. De vorderingen van IFJ sneuvelen derhalve ook in hoger beroep.

Mr. C. (Coen) Fledderus
De auteur is advocaat bij Polis Advocaten te Den Haag.